

סְנָאָת

מִתְּנַכֵּל

ניצחון המהפכה הנהריתית

"תחת לחץ, להקת 'בת-שבע' בערב בכוורת, מרכז תל אביב,

27.9

צילום: גדי דגון

"מה שנותר" — רגעים של פיטו בלהקת בת שבע

הPsi העצום בין נהרין החטן והגדול וקאג'וורה הקטנה והרכה, החלות ההדידת, אלימות ורוכך, והיסין לשלוט — כל אלה עשו את העבודה הזאת למרתקת מארד במוקן התיאטרלי. בסיום משביב הגבר את האישה על הפנסחר, היא לא קמה יותר והוא צול אל אחורי הפסנתר, (שם צץ לדרא-שינה). סיום חוד חולק, ואולי קצת מאולץ, למערכתיחסים כה סובוכה.

הعبורדה המעניינת בערב הייתה "מסיבת הגינה" הקטנה של", יצירתו החדשנית של איציק גלייל. הצעיה כאן היא, מרובה הפלא, שהעבודה קערה מדי, ומעניינת מדי. יש כאן גודש מרדחים של רעריך לבך הקשה, ומתרבר שפרט לכמה ניסיונות כושלים, הרוחה הצר בין הצינורות לאדמה הוא מה שנוחר להם לרകוד בו. תמנויות יפות היא כאן, אך לא היה ניצול מסתפיק של היחסים האפשריים בין ששת הרקדנים, ונדרמה היה לי שרוקדן סולו היה מסוגל למצות את רעינות הcorrיאוגרפיה הזאת ברובם.

דייוויד טוטציגל יצר מחול שהוא אופיני במובנים רבים ליווצרים צעירים בתחום דרכם: סמלים בוטים וחוקים ותירועיות מריהיבה, שלא הchengשו לכדי אמייה ברורה. על הבמה היו, בין היללו אין מתגבשות למשהו אחד, אך הקрокס של גלייל לא משעמם לרגע. הטים היה הפסקה שרי-

רותית לחילטן. יש לקות שגילייל עוד ישוב לעובדה וויעצב ממנה מחול באורך מתאים ובמבנה ניכון של ריקוד ביחד ושבירות לקבוצות קטנות וליחידים. כל המשתחפות היטיבו לרוקוד. הייתה לי תחששה שהסיום, שבו שופטה הסולנית את פניה בימים מוזדרלי, ומנסה לחזור לעצמה, עד שהשבט חזר וואופף אותה, הוא קצר מידי ויכול להיבנות עוד יותר — אך ככלית הוא ריקוד מועלה נוספת לשנהarin תורם ל"בת-שבע", העבדה הטוכה בינוור עבר זה.

אל איסטאָלֶה

ריקוד נוסף של עבר זה הוא "60 לרקה", שזואת שביבעו נהרין וחוגטו לחיקם, מאקי קאג'וורה. על הבמה היו גם פנסנתר, גיטרה ומטרונים בקצב 60 לפרקיה. הוזיגות, עיקר של גבר ואישה, היא נושא שמעסיק את נהרין בהרבה מעבדתי, וכך הוא יוצר זוג בעל יחסם מורכבים מאוד. ההבדל

שוב מתרור כי אפשר גם אחרת, ושעדיף לעשות: הופעתה האחזרונה של "בת-שבע" מצדיקה כדי עבר את החלטתו של המנהל האמנותי, אודה נהרין, להעלות, למותר מגבולות הזמן החמורים, מופיע שלם ערב צאתה של הלהקה לארצות הברית. ההורצ'ר הסופי הוא עבר מעניין ומגון, המוכיח כי המהפכה הנהריתית ב"בת-שבע" הושלמה: כל העבודות בעבר זה היו רווית במשמעות אשית, מעבר לאסתטיקה מוחלטת לשמה, בኒגרד בולט ל"בת-שבע" של העבר הלא ורוחוק. אולם יתכן שככל זאת ניסו לקפוץ גבה מרי — כל העברות החדשנות בעבור וקוקות עוד לעיבוד בכל הרמה, מהעירין והקומפוזיציה עד לכיצוע.

ענת דניאלן יצירה רגעים של פיטו מהוורר בירקווד "מה שנותר" — ויקוד שהחל עם ורקדים השוכבים על צינורות תלויים (המשמשים בדרך כלל לתלית פנסים), שהונכו לגובה מטר מעל הבמה. הרקדנים נעורים כמו מחלומים וגולשים לקרע הקשה, ומתרבר שפרט לכמה ניסיונות כושלים, הרוחה הצר בין הצינורות לאדמה הוא מה שנוחר להם לרוקוד בו. תמנויות יפות היא כאן, אך לא היה ניצול מסתפיק של היחסים האפשריים בין ששת הרקדנים, ונדרמה היה לי שרוקדן סולו היה מסוגל למצות את רעינות הcorrיאוגרפיה הזאת ברובם.

דייוויד טוטציגל יצר מחול שהוא אופיני במובנים רבים ליווצרים צעירים בתחום דרכם: סמלים בוטים וחוקים ותירועיות מריהיבה, שלא הchengשו לכדי אמייה ברורה. על הבמה היו, בין היללו אין מתגבשות למשהו אחד, אך הקрокס של גלייל לא משעמם לרגע. הטים היה הפסקה שרי-

רותית לחילטן. יש לקות שגילייל עוד ישוב לעובדה וויעצב ממנה מחול באורך מתאים ובמבנה ניכון של ריקוד ביחד ושבירות לקבוצות קטנות וליחידים. כל המשתחפות היטיבו לרוקוד. הייתה לי תחששה שהסיום, שבו שופטה הסולנית את פניה בימים מוזדרלי, ומנסה לחזור לעצמה, עד שהשבט חזר וואופף אותה, הוא קצר מידי ו יכול להיבנות עוד יותר — אך ככלית הוא ריקוד מועלה נוספת לשנהarin תורם ל"בת-שבע", העבדה הטוכה בינוור עבר זה.

אל איסטאָלֶה

ריקוד נוסף של עבר זה הוא "60 לרקה", שזואת שביבעו נהרין וחוגטו לחיקם, מאקי קאג'וורה. על הבמה היו גם פנסנתר, גיטרה ומטרונים בקצב 60 לפרקיה. הוזיגות, עיקר של גבר ואישה, היא נושא שמעסיק את נהרין בהרבה מעבדתי, וכך הוא יוצר זוג בעל יחסם מורכבים מאוד. ההבדל

שוב מתרור כי אפשר גם אחרת, ושעדיף לעשות: הופעתה האחזרונה של "בת-שבע" מצדיקה כדי עבר את ההחלטה של המנהל האמנותי, אודה נהרין, להעלות, למותר מגבולות הזמן החמורים, מופיע שלם ערב צאתה של הלהקה לארצות הברית. ההורצ'ר הסופי הוא עבר מעניין ומגון, המוכיח כי המהפכה הנהריתית ב"בת-שבע" הושלמה: כל העבודות בעבר זה היו רווית במשמעות אשית, מעבר לאסתטיקה מוחלטת לשמה, בኒגרד בולט ל"בת-שבע" של העבר הלא ורוחוק. אולם יתכן שככל זאת ניסו לקפוץ גבה מרי — כל העברות החדשנות בעבור וקוקות עוד לעיבוד בכל הרמה, מהעירין והקומפוזיציה עד לכיצוע.

ענת דניאלן יצירה רגעים של פיטו מהוורר בירקווד "מה שנותר" — ויקוד שהחל עם ורקדים השוכבים על צינורות תלויים (המשמשים בדרך כלל לתלית פנסים), שהונכו לגובה מטר מעל הבמה. הרקדנים נעורים כמו מחלומים וגולשים לקרע הקשה, ומתרבר שפרט לכמה ניסיונות כושלים, הרוחה הצר בין הצינורות לאדמה הוא מה שנוחר להם לרוקוד בו. תמנויות יפות היא כאן, אך לא היה ניצול מסתפיק של היחסים האפשריים בין ששת הרקדנים, ונדרמה היה לי שרוקדן סולו היה מסוגל למצות את רעינות הcorrיאוגרפיה הזאת ברובם.

דייוויד טוטציגל יצר מחול שהוא אופיני במובנים רבים ליווצרים צעירים בתחום דרכם: סמלים בוטים וחוקים ותירועיות מריהיבה, שלא הchengשו לכדי אמייה ברורה. על הבמה היו, בין היללו אין מתגבשות למשהו אחד, אך הקрокס של גלייל לא משעמם לרגע. הטים היה הפסקה שרי-

רותית לחילטן. יש לקות שגילייל עוד ישוב לעובדה וויעצב ממנה מחול באורך מתאים ובמבנה ניכון של ריקוד ביחד ושבירות לקבוצות קטנות וליחידים. כל המשתחפות היטיבו לרוקוד. הייתה לי תחששה שהסיום, שבו שופטה הסולנית את פניה בימים מוזדרלי, ומנסה לחזור לעצמה, עד שהשבט חזר וואופף אותה, הוא קצר מידי ו יכול להיבנות עוד יותר — אך ככלית הוא ריקוד מועלה נוספת לשנהarin תורם ל"בת-שבע", העבדה הטוכה בינוור עבר זה.

אל איסטאָלֶה

ריקוד נוסף של עבר זה הוא "60 לרקה", שזואת שביבעו נהרין וחוגטו לחיקם, מאקי קאג'וורה. על הבמה היו גם פנסנתר, גיטרה ומטרונים בקצב 60 לפרקיה. הוזיגות, עיקר של גבר ואישה, היא נושא שמעסיק את נהרין בהרבה מעבדתי, וכך הוא יוצר זוג בעל יחסם מורכבים מאוד. ההבדל